

и ако той отъ налъ се нахне, недай Боже,
тогазъ я зарежи — ти беше ... Няма кой
да го занести. Знамъ, и азъ знамъ, че той
понякога съсемъ презъ прѣсото я кара,
и прекалява го; но имать сълава вър-
тукъ въ него всички, — а това е то, това
което липсува на всички ни. Съ слова,
ний убеждаваме, разправяме, кроиме,
а рече само той. Съ единичното си име,
ний що не можемъ съ дни да сторимъ, той за часъ
извършва. Ето нѣ и въ Мечка: ти и азъ
и други нали се напъвахме? — Мърщина!
И убеждавахме, и псувахме: година
се мина, немомѣ все пакъ да залови
тамъ коренъ делото ... Той само се яви
и — беше! Прель Василъ въ четвъртъка се тамо
изтъркахме ... Къде съ осукаване! Само
една-две думи — нѣ, готово на тава!
Во черква вечерята се сбраха до слава
и клетва сториха предъ савета и кръста ...
Това се казува — да си понамашъ прѣста
и мъртавите да събудишъ за борба.
Той отрезвъ е отъ самичката съба,
това което ний не можемъ, той да може."

Внигъ, свикъ сепнатъ, самъ рече си уталови
оратора, брѣга поглаждайки съ ръка.
Неопитенъ аргатъ на спривавъ конъ така
понесенъ, оглавникъ опъла и извика,
а търгавия конъ, размяталъ буйна грива,
пръхти, стъпна се, въсправи се, играй
поволяно и първа където си желай,
а не където го аргатинътъ управя —
лодето самъ запре. Озърне си тогазъ
издачтъ, оглавникъ опъналъ, но не знай
да го подхара ли, или така да трай,
докле спривавостъта на коня се развърне.